

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.593 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEERENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker voert in de eerste twee middelen de schending aan van het recht van verdediging, zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Hij betoogt dat het beroep bij de Raad niet voldoet aan de waarborgen, zoals vastgesteld in bovenvermelde processuele rechten. Verzoeker meent dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet.

Verzoeker stelt dat richtlijn 2004/83 die processuele grondrechten biedt aan individuen. De richtlijn verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de grondrechten eigen aan het EU-recht. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie waaruit blijkt dat de algemene rechtsbeginselen, waaronder de grondrechten, deel uitmaken van het gemeenschapsrecht. Deze grondrechten hebben volgens verzoeker rechtstreekse werking en worden samengevat in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Hij voert aan dat de rechten van verdediging en het recht op een beroep in volle rechtsmacht grondrechten zijn die gegarandeerd worden door het

gemeenschapsrecht. Ter illustratie van het begrip 'volle rechtsmacht' verwijst hij naar artikel 6 EVRM. Het principe dat de Raad geen eigen onderzoek kan voeren zou in strijd zijn met dit begrip. Verzoeker verwijst tevens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij meent dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot het onderzoek van alle feiten, relevant voor deze zaak. Het zou een schending van de rechten van verdediging zijn dat de mogelijkheid om zich te verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) verboden is.

Verzoeker is van mening dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie op grond van het adagium "*patere legem quem ipse fecisti*" door hem kan worden ingeroepen tegen de Belgische staat, nu dit Handvest werd ondertekend op 12 december 2007. Zowel de Kwalificatierichtlijn (2004/83) als de Procedurerichtlijn verwijzen direct naar het Handvest en dus ook naar artikel 47. Volgens verzoeker blijkt uit rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat het Charter rechtstreekse werking heeft. Hij wijst er op dat ook het UNHCR deze visie is toegedaan. De toepassing van artikel 47 zou moeten worden gewaarborgd in alle zaken die de Europese Unie regelt, waaronder het asielrecht. Verzoeker verwijst tevens naar artikel 6 EVRM, waarvan de inhoud gelijklopend is met voormeld artikel 47, en naar de rechtspraak in verband met dit artikel.

Hij vraagt om de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: "*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?*" en "*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat?*".

1.2. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht. Het Europees Hof van Justitie stelt in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03, anders dan voorgehouden door verzoeker, uitdrukkelijk dat "*het Handvest geen bindend rechtsinstrument is*" (R.v.St., nr. 182.963, 15 mei 2008).

Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008; R.v.St., nr. 182.963, 15 mei 2008).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de

terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008). De eerste twee middelen zijn ongegrond.

2. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Suleymania (Noord-Irak). Begin januari 2005 zou u Irak hebben verlaten omwille van problemen met de Koerdische autoriteiten die u beschuldigden van wapenhandel met de PKK (Koerdische Arbeiderspartij). Op 24 januari 2005 zou u in België zijn aangekomen en u vroeg een eerste keer asiel aan op 25 januari 2005. Op 20 april 2006 besloot het Commissariaat-generaal dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kon worden toegekend. Hierna zou u niet naar Irak zijn teruggekeerd. Op 2 april 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. De elementen op basis waarvan u een tweede asielaanvraag indiende zijn enkele nieuwe documenten. Het eerste document betreft een vonnis van de Bijzondere Rechtbank van Suleymania (dd. 2/03/2005) waarin staat dat u op basis van artikel 168 van het Irakese Strafwetboek veroordeeld bent tot een levenslange gevangenisstraf inzake misdrijven tegen de (buitenlandse) staatsveiligheid. Alsook legde u enkele documenten neer waarbij u uw verklaringen aangaande uw winkel in militair materiaal wenst te staven. Het betreft enkele foto's van uw winkel, een betaalbon en een huurcontract van uw winkel.”

3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

4. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) in het kader van uw eerste asielaanvraag concludeerde dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kon worden toegekend omdat een aantal elementen de geloofwaardigheid van uw asielaanvragen ernstig in het gedrang brachten.

Voor wat betreft uw tweede asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op een aantal niet onbelangrijke punten afwijken van hetgeen u verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag. Ten eerste spreekt u zichzelf tegen aangaande de reden waarom u wapens leverde aan de PKK. In kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u herhaaldelijk dat u wapens leverde aan PKK-strijders omdat u via deze weg Koerden uit andere landen wenste te helpen (zie gehoorverslag CGVS, 16/03/2006, pp. 6-7+p. 11). Dit is iets helemaal anders dan hetgeen u verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag, meerbepaald dat PKK-strijders u tot samenwerking hebben gedwongen. U voegde eraan toe dat u met de dood werd bedreigd indien u weigerde met hen samen

te werken (zie gehoorverslag CGVS, 24 juli 2007, p. 6). Het feit dat u zich tegenspreekt aangaande het al dan niet vrijwillige karakter van uw hulp aan PKK-strijders bij het leveren van wapens, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Tijdens het interview voor het CGVS in kader van uw tweede asielaanvraag werd u geconfronteerd met bovenvermelde incoherentie. Uw verklaring als zou het de schuld zijn van de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) die Kurmanji (=een variant van het Koerdisch) sprak en u schrik had om de waarheid te vertellen is niet afdoende (zie gehoorverslag CGVS, 24 juli 2007, p. 7), temeer daar uit uw asielverklaringen die u in kader van uw eerste asielaanvraag aflegde blijkt dat u tijdens het interview voor het CGVS voldoende de kans heeft gekregen om de reden(en) van uw hulp aan de PKK-strijders uiteen te zetten. U verklaarde tenslotte dat u uw advocaat in België op de hoogte heeft gebracht van uw problemen met de PKK en van het feit dat u gedwongen werd om met hen samen te werken (zie gehoorverslag CGVS, 24/06/2007, p. 7). Hiervan is echter niets terug te vinden in uw asielsdossier. Tot slot dringt de vraag zich op waarom u de Koerdische overheid bij uw arrestatie of later tijdens uw ondervraging in de gevangenis niet op de hoogte heeft gebracht van het feit dat u door de Koerdische PKK-strijders met de dood was bedreigd indien u weigerde met hen samen te werken.

Verder dient te worden opgemerkt dat u zich tegenspreekt aangaande de manier waarop u uw identiteitsdocumenten en het arrestatiebevel, documenten die u reeds ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag neerlegde, heeft bekomen. In kader van uw eerste asielaanvraag zei u voor het CGVS dat uw ouders deze documenten per post vanuit Iran naar u opstuurden (zie gehoorverslag CGVS, 16/03/2006, pp. 2-3). In tegenstelling hiermee verklaarde u in kader van uw tweede asielaanvraag voor het CGVS dat u een Irakees, die in het Verenigd Koninkrijk woont en die regelmatig voor handel naar Irak reist, naar het huis van uw familie in Suleymania liet gaan en hij uw identiteitsdocumenten en het arrestatiebevel uit Irak voor u meebracht. Deze persoon zou u deze documenten daarna hebben bezorgd (zie gehoorverslag CGVS, 24/06/2007, p. 4+p. 8). Het feit dat u zich hierover tegenspreekt brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang. Uw verklaring als zou u tijdens uw eerste asielaanvraag niets over uw vriend hebben verteld omdat u schrik had dat hij hierdoor in de problemen zou komen, kan totaal niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, 24/06/2007, p. 8).

Bovenstaande incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang. Deze appreciatie wordt bevestigd door het gegeven dat uw verklaringen als zou u voor het verlenen van materiële hulp aan de PKK, in uw geval het verkopen van wapens aan de PKK, veroordeeld zou zijn tot een levenslange gevangenisstraf volgens artikel 168 van de Irakese strafwet (misdrijven tegen de externe veiligheid van de staat) niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat men voor dergelijke feiten mogelijk kortstondig zal worden opgepakt en, in geval van illegale handel, een relatief lichte veroordeling (gemeenrecht) riskeert, maar geen levenslange gevangenisstraf. Slechts indien men als Irakese Koerd de PKK openlijk en politiek steunt, of wanneer men actie onderneemt tegen de Koerdische overheid, wat in casu hier niet het geval is aangezien u nooit activiteiten ontplooidde voor de PKK en u bovendien beweert tot samenwerking te zijn gedwongen, loopt men een reëel risico op vervolging. Voor wat betreft door de u neergelegde gerechtelijke documenten die u ter staving van uw problemen met de Koerdische overheid neerlegde (met name een vonnis en een arrestatiebevel) dient te worden opgemerkt dat gelet op de in het administratief dossier beschikbare resultaten van het onderzoek naar de authenticiteit van bovenvermelde stukken blijkt dat er hieraan sterk kan worden getwijfeld.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is dat u niet eerder, op basis van een nieuw gerechtelijk stuk (vonnis), een tweede asielaanvraag indiende. Nochtans blijkt uit uw asielverklaringen dat u reeds verschillende maanden eerder op de hoogte was van het bestaan van het vonnis (zie gehoorverslag CGVS, 24/06/2007, p. 3). In het licht hiervan is het eveneens bevreemdend dat het vonnis u pas op 21 maart 2007 een eerste keer per fax werd toegezonden vanuit Irak, korte tijd nadat uw eerste asielaanvraag definitief werd afgewezen.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Suleymania) geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Voor wat betreft de overige door u neergelegde documenten die u in kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde, met name uw huurcontract van uw winkel, een bestelbonnetje en enkele foto's waarop militair materiaal te zien is, dient te worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar ze geen nieuwe elementen aan uw asielrelaas toevoegen."

5.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, de motiveringsverplichting van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat het regime in Irak onvoorspelbaar is en dat hij bij de autoriteiten bekend staat als een tegenstander van het regime, zodat de kans dat hij vervolgd zal worden reëel is. Hij meent dat hij zowel op dit moment als in de toekomst een ernstig gevaar loopt om vervolgd te worden door de Iraakse overheid, zodat de asielaanvraag deels een 'sur place'-aanvraag betreft. Aangezien de vervolging uitgaat van de Iraakse overheid, bestaat het risico op vervolging volgens verzoeker over het hele grondgebied. Er kan geen sprake zijn van een intern vluchtalternatief. Verzoeker voert aan dat het niet volstaat te vermelden dat het gaat om gemeenschappelijke inbreuken, wat zij niet zijn. Hij leverde immers wapens aan opposanten van de overheid. Het gaat volgens hem niet op de politieke context af te scheuren van de inbreuken. Verzoeker maakt de vergelijking met terrorisme. Daar waar een eenvoudige inbreuk op de wapenwetgeving mogelijk slechts lichte straffen oplevert, zou dit zware straffen opleveren mocht zij gepaard gaan met terroristische motieven. Hij stelt dat zijn daden geen terroristisch oogmerk hadden. De vaststelling als zou dit slechts lichte straffen opleveren zou niet kunnen worden volgehouden. Uit het bovenstaande blijkt dat er sprake is van een ernstig risico dat verzoeker opnieuw zal worden opgepakt. Hij riskeert foltering en opsluiting.

Aangaande de authenticiteit van het vonnis, geeft verzoeker aan dat dit de kern vormt van zijn tweede asielaanvraag. Volgens hem kan het niet dat het CGVS twijfels heeft bij de authenticiteit en vermeldt de bestreden beslissing niet waarom er sterk aan getwijfeld kan worden. Het CGVS is in staat om de authenticiteit na te gaan, doch weigert dit. Verzoeker vraagt om het dossier minstens opnieuw over te maken aan het CGVS, zodat de authenticiteit van de stukken kan worden nagegaan.

5.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is niet bevoegd opnieuw te oordelen over de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag, waarbij de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas werd vastgesteld. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede

asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangaande de authenticiteit van het neergelegde vonnis, dat naar verzoekers eigen verklaring de kern uitmaakt van zijn tweede asielaanvraag (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.11) en waarbij verzoeker zou zijn veroordeeld, stelt de Raad vast dat verzoekers bewering als zou niet gemeld worden waarom hieraan wordt getwijfeld, niet kan worden aanvaard gezien de bestreden motivering uitdrukkelijk stelt: “Voor wat betreft door de u neergelegde gerechtelijke documenten die u ter staving van uw problemen met de Koerdische overheid neerlegde (met name een vonnis en een arrestatiebevel) dient te worden opgemerkt dat gelet op de in het administratief dossier beschikbare resultaten van het onderzoek naar de authenticiteit van bovenvermelde stukken blijkt dat er hieraan sterk kan worden getwijfeld”. Gelet op de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat (i) dergelijk vonnis normaal is opgesteld in het Sorani en niet in het Arabisch (ii) de weegschaal als logo niet klopt (iii) de stempel niet overeenkomt met de stempels die normaal worden gebruikt (iv) geen gevallen bekend zijn van personen die tot levenslang veroordeeld zijn omwille van het verkopen van wapens aan de PKK (v) de vermelde rechter werkt voor een andere rechtbank (vi) het vermelde wetsartikel niet of zelden wordt gebruikt (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie), oordeelde het CGVS op goede grond dat niet kan worden aangenomen dat het neergelegde vonnis een authentiek document betreft. In acht genomen dat een arrestatiebevel (i) over het algemeen een andere hoofding bevat (ii) normaal een andere vorm heeft (iii) nooit dermate in detail treedt (*Ibid.*), kan evenmin authenticiteitswaarde worden gehecht aan het neergelegde arrestatiebevel. Verzoekers bewering dat niet kan worden volgehouden dat hij een lichte straf zou oplopen is geenszins afdoende ter weerlegging van voormelde informatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige de bestreden motivering niet *in concreto* weerlegt waar deze stelt dat (i) zijn verklaringen aangaande de reden waarom hij wapens leverde aan de PKK tijdens zijn tweede asielaanvraag afwijken van zijn verklaringen, afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag, meerbepaald met betrekking tot het al dan niet vrijwillige karakter van zijn hulp aan de PKK (ii) de vraag zich opdringt waarom hij de Koerdische overheid niet op de hoogte heeft gebracht van het feit dat hij met de dood werd bedreigd door de PKK indien hij weigerde samen te werken (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de manier waarop hij zijn identiteitsdocumenten en het arrestatiebevel heeft bekomen (iv) het merkwaardig is dat hij niet eerder, op basis van een nieuw gerechtelijk stuk, een tweede asielaanvraag indiende (v) de overige neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij voormelde vaststellingen wijzigen, daar zij geen nieuwe elementen toevoegen aan zijn asielrelaas. Derhalve wordt deze motivering geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en vraagt om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen bijbrengt die vermogen de informatie te ontcrachten waarop de bestreden motivering is gebaseerd en waaruit blijkt dat er in de noordelijke provincies van Irak, onder de daadwerkelijke controle van de KRG, geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Derhalve kan aan verzoeker, de ongeloofwaardigheid van zijn problemen aldaar mede in acht genomen (zie sub 5.2.), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juli 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.